

LBRIS

We know
books

KAZIMIERA
IŁŁAKOWICZÓWNA

Zboruri de Icar
În șoaptă

Traducere de
Passionaria Stoicescu și
Constantin Geambașu

Prefață de Maria Vârcioroveanu

E I K O N

București, 2024

<i>Kazimiera Illakowiczówna, omul și poetul</i> (Maria Vârcioroveanu)			5
Zboruri de Icar	23		
Revolta tinereții	25	1.	
Sunt iarăși...	27		
Steaua pelerinului	28	Poezia	57
În adânc	31	Intenții bune	58
Neguri	32	Fă ziua...	59
Toamnă	33	Rugăciune pentru aviație	60
Rugăciuni uitate	34	Krysei din „Rime pentru copii”	61
Îndrăgostit tânjind	35	Sfintei Cecilia	63
Vifor	36	Sfântului Krzysztof	64
Ploaie torențială	37	Înger pentru suflat	64
Regele nebun	38	Nu mă pricep la îngerii...	65
Orfan vorbind	39	Nu cred	65
Vii să plângi	40		
Dorință	41	2. Mici apocrife	
Chin	42		
Pe fir de aur	43	Facerea	66
Vor rămâne...	44	Opera iubirii	66
Scrisoare de pe insula pierdută	45	Cain și Abel	67
Desolation	47	Plânge cea mai mică	
Cântec despre codru	48	fiiică a lui Noe	67
Camera separată	50	Agar	68
Întoarcere	51	Salvare	69
Pe-a umilinței vale	52	Iacob și Esau	69
Bivoli violeți	54	Asina lui Balaam	70
Nimic nu e plăcut	55	Mifiboseth	71
A trecut prin lunci apusul...	56	Stricata Rahab	72

Ruth	73	6.	
Iov	74		
3.			
Către prieteni	75	Locuințe	89
Condamnatul	75	Repartizare	91
Efemeritate	76	Cifru	92
Statuia	77	Confesiune	93
La poartă	77	În fundal	94
Noutate	78	7. În șoaptă	
4. Bice de nisip		Certitudine	95
		Cum să păstrezi iubirea	95
Nisipul	79	Firul de iarbă	95
Peisaj	80	În șoaptă	96
Dezrădăcinare	80	Imaturitate	96
Către final	81	Liberum veto	97
Împietrire	81	Spice goale	97
Mormanul	82	Slugi nefolositoare!	97
Întoarcerea	83	Avertisment	98
5.		Amintire	98
		Tactică rea	99
Când iese din pământ...	84	Destul cu spovada	99
Modelul	85	Puternici și slabi	100
Formele	86	Cei care...	100
Ca din atelier	86	Se opun să treci	101
Înainte de infarct	87	Păcatele altora	101
Șoapta	87	Fie ca acest fir...	102
La ce bun versul...	88	8.	
Dacă aș învăța	88	Suavii plopi	103
	88	Scrisoare către fratele din	

America, de la Walercia din
satul Maciejowice, raionul

Lwówek

Poștărița Lodzia

9. Versuri din Nałęcz

104	Lebăda	109
105	Cormoranii și lebedele	109
	Privighetoarea și luna	110
	Urechi înfundate	110
	Gălbenele	111
	Norul	111

Zboruri de Icar

Zorilor aurii poarta deschideți mare!
Tristețea flutur e cu aripile-n soare,
și piatră-i durerea ce-n suflet a plonjat.
Voința și-a lăsat din grijile betege
și liber spiritul – biruitor și rege
ca jerba de culori spre cer s-a înălțat!

Ca un parfum de flori putere prinde viața!
Prin codrii-ntunecați duhuri și-arată fața
și-n clopote sub val, bat clopote de morți!
Ferigi și orhidei pe gropnițe dau flori,
lucească fericirea din trude și sudori
și-n pieptul obosit în inimă s-o porți!

Să zacă pe mormânt sfărmatele coloane...
Și sângele-o suna-n eroice canoane,
sătule-s praf, dureri, de mucedul mormânt!
În lungul acestei lumi, șuvoaiele rup gheața...
Hai, cârma ia-o-n mâini că înainte-i viața,
noi – păsări ce tânjesc spre mările-n frământ.

De mine-și bate joc, azi, chiar a mea trăire,
că m-am crezut înfrânt și demn de prăbușire
și-aripa-mi voi târî în pulberi doborât –
dar iată că, hrănit, și trup, și sânge-mi cântă,
spre soarele-nviat azi dorul meu se-avântă...
Dureri nu m-au învins, sminteala nici atât!

Deschideți largul drum la juna primăvară,
iar spiritul va fi sub cer, măritul iară

și lanțuri lepădând, uitând a mai jeli –
ca vulturu-amețit, chiar peste nori va trece,
uitând de vreun hotar și de pământul rece,
netemător de capăt și nici că va pieri!

Revolta tinereții

Destul, destul ne-am apărat!
De soartă nu-i scăpare...
În piept port clopot și oftat,
și săbii și cântare!

Revolta lumii eu o țin
un foc ascuns din fașă:
mi-e sângele un ciocot viu,
dar gura tace lașă!

Ulcioare care s-au umplut,
tu, steaua mea, mă poartă!
Cât să mai țin în pieptul mut
furtuna blestemată?!

Ca sub o coasă cade frânt
imaș cu flori albastre,
duc bocitorii la mormânt
pe fiii țării noastre...

Mai bine prunc și gângurind
să fi murit sub soare,
decât peste mormânt s-aprind
făclii răzvrătitoare.

Știu, în picioare vor călca
stindardul tinereții,
mulțimea mă va-ncununa
cu spini, precum profeții.

Să nu ne pierdem din avânt!
În zare steagul crește
presus de cer și de pământ
văpaia lui sporește.

Cupe de foc clocotitor –
sus inimi, frunți rebele!
Flutură steag amintitor
de-acel Icar din stele!

Sunt iarăși...

Sunt iarăși cu voi! Neputând
privi cum imagini pălesc.
Doar slovele voastre foșnesc
precum un nisip pe mormânt.

Din nou spre voi brațe răsfir,
sămânța iubirii amare
în chin singuratic dispare
pe țarina din cimitir.

Privirea de șterse mândrii,
cuvinte ce jena stărnesc,
în zbor zi de zi tot rănesc
așa ca un praf ochii vii!

Steaua pelerinului**I**

Ca vântul suflând din mare în mare
merg, și mi-e marșul fără piedici, deplin.
în spate – de foc, în sus – nimb ce răsare-n
gând de pelerin.

Ca șerpii – fulger la tălpi care dor,
fiice am stele bălaie și hoațe
pruncul cel drag, cel mai dulce odor,
îl port pe brațe!

Merg și-n genunchi cad la spânzurătoare
la orice cruce al meu cap se-nchină
și îngerul brun, în alăturare
fruntea-și înclină.

Cei ale căror nerozii le-am citit
când la mormânt păru-mi smulgeam firav
– zac morți acuma, statui ce-au înlemnit
în pulberi și praf.

Deci chiar sub talpă, ca tunetu-am strivit
palide fețe, cu tot trecutul lor,
peste cadavre, cânt nou am glăsuit,
merg biruitor!

În urmă câmpul cu ecouri cheamă
oșteni de-ai mei – husari neînfricați!
Vin mari camarazi loiali, fără teamă
triști și-nflăcărați.

Înainte lor vulturii se-avântă
sunt curierii, astre lucitoare,
trăpași de vifor, fulgerare sfântă
îi poartă-n soare!

II

De-o fi să cădem – eu, Forța mea mare –
 îngenunchea-va Spiritul sub freamăt
 și licări-va Cântul, scut în soare
 ca marea-n geamăt.

Estimp, veni-vor alte bocitoare
 cu lauri pe cei morți să îi răsfețe
 cântând gloria lor nepieritoare-n
 fapte mărețe!

Când maici al lor plâns o mai tace puțin
 – doliul marilor regi asemănător –
 cu biruința pe trup s-o urca în alin
 și al nostru dor.

Și-ntors spre ziua ce-n zori se albește
 o să se-ndrepte ca o torță din glod
 stea călăuză pe care o zărește
 robitul norod!

Noi vom rămâne – precum fructe coapte –
 dar peste mormânt cu văzul senin
 ne-or duce spre soare noi Puteri mai departe
 Stea de pelerin!